

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 2485
Окръжен съд – Варна

18.08.2020 г.

Град Варна
III състав

На 18.08.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател:	Юлия Р. Бажлекова
Членове:	Даниела С. Христова Светлана К. Цанкова

като разгледа докладваното от Даниела С. Христова Въззивно гражданско дело № 20203100502052 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба на ОД на МВР Варна срещу решение № 2416 от 17.06.2020 г., постановено по гр.д.№ 17878 по описа за 2019 г. на Районен съд - Варна, VIII -ти състав, с което е осъдена ОД на МВР Варна да заплати на Т. Н. М.

сумата 1826.24 лв. /хиляда осемстотин двадесет и шест лева и двадесет и четири стотинки/, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.10.2016 г. – 30.09.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1.143, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 31.10.2019 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР,

сумата 250.94 лв. /двеста и петдесет лева и деветдесет и четири стотинки/, представляваща обезщетение за забава, начислена считано от първо число на месеца, следващ изтичането на съответния тримесечен период, до 28.10.2019 г., тоест за периода 01.01.2017 г. – 28.10.2019 г., на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

сумата 260 лв. /двеста и шестдесет лева/, представляваща сторените в в първоинстанционното производство съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК,

и в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Варненски районен съд, сумата 273.05 лв. /двеста седемдесет и три лева и пет стотинки/, представляваща дължими такси и разноски в производството, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност и необоснованост на решението. Излага се, че съгласно чл. 141, ал. 1 т. 1 от ЗМВР, ищецът е държавен служител и съобразно нормата на ал. 2 от с.р. служебното правоотношение се регламентира само от този закон. Препращането към КТ е изрично и затова, нормите на КТ не се прилагат субсидирано извън лимитативно изброените случаи. Според жалбоподателя, отчитането на извънредния труд

при работа на смени се отчита по специален ред, което прави недопустима аналогията с другите държавни служители в гражданските ведомства. Счита, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4 от 17.01.2007 г. в сила от 01.07.2007 г. е неприложима са служебното правоотношение с този ищец. Като служител на МВР, brutното му трудово възнаграждение следва да се формира от месечното и допълнителните възнаграждения, а според разпоредбата на чл. 178 от ЗМВР допълнителни възнаграждения се дължат за изпълнение на специфични служебни дейности за извънреден труд. Според жалбоподателя правната уредба на извънредния труд се съдържа в Наредба № 8121 з – 776/29.07.2016 г. на Министъра на вътрешните работи. Следва анализ за съответствие между приложени закон и Директива № 2003/88/ЕО на ЕП и СЕ от 04.11.2003 г. допълнителни възнаграждения се дължат по силата на разпоредбата на чл. 176 от ЗМВР. Изброява редица привилегии на служителите на МВР, предвидени в ЗМВР, различни от предвидените в КТ за всички останали служители и по аргумент за противното счита, че КТ е неприложим. С горепосочените доводи жалбоподателят мотивира възражение за неправилност на обжалваното решение поради неправилно приложение на материалния закон. Оспорва се и решението и по съображения за неправилно подвеждане на фактите към материално правните норми, като се твърде, че извънреден труд би бил налице, ако служителите работят извън нормативно определеното време, каквато не е настоящата хипотеза. Жалбоподателят счита, че установената по-голяма продължителност на работното време на държавните служители в МВР се явява по-голяма от общата нормална продължителност на работното време по трудови правоотношения съгласно КТ, като това различие се дължи и е обусловено от вменените с разпоредбата на чл.2, ал.2 ЗМВР функции на служителите от МВР.

Навеждат се и доводи, че първоинстанционният съд не е отчетел обстоятелството, че в ЗМВР са предвидени редица компенсаторни механизми – допълнително възнаграждение за прослужено време, размер на основния платен годишен отпуск, по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд, множество обезщетения. Сочи се, че от една страна съдът потвърждава заплащането на положеният нощен труд от служителя в размер на дължимото и потвърдено от събраните доказателства, а от друга – приема превръщането на часовете нощен труд в извънреден такъв и се допуска заплащане на извънреден труд в неговата по-висока стойност, който реално не е положен, при положение, че е безспорно доказано посредством заключението на вещото лице, че нощният труд на ищеца е напълно заплатен от ответника. Според жалбоподателя, съдът не е изследвал въпроса дали изплатеният извънреден труд е извънреден, защото е над нормата за съответното тримесечие. Счита, че дори и при прилагането на общите трудови норми, на чието съдържание ищецът се позовава, за да обоснове претенцията си, е незаконосъобразно преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143.

Моли да се отмени обжалваното решение и вместо него бъде постановено друго, с което предявеният иск бъде отхвърлен като неоснователен. Претендира присъждане на разноските по делото.

В отговор от насрещната страна, се оспорва основателността на жалбата, като се излагат съображения за правилност и обоснованост на първоинстанционния съдебен акт с подробни възражения, основани на твърдения за приложимите материално правни норми и тяхното приложение според правилата за прилагане, определени в ЗНА.

Съдът на основание чл. 267, ал. 1 от ГПК при извършената служебна проверка констатира, че въззивната жалба е допустима - депозирана е от активно легитимирана страна по делото, имаща правен интерес от обжалването, в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, отговаря на изискванията за редовност по чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

В жалбата не са обективирани искания за събиране на нови доказателства.

Делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание. Мотивиран от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСПРОЧВА производството по делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **27.10.2020 г.** от 9:00 часа, за която дата и час да се призоват страните по делото.

УКАЗВА на страните, че могат да разрешат спора, чрез съдебна спогодба или медиация.

УКАЗВА на страните, че постигането на спогодба взаимни отстъпки ще доведе до бързо и ефективно уреждане на спора.

УКАЗВА на страните, че при постигане на съдебна спогодба, съдът връща половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, на основание чл. 78, ал. 9 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____